

Deres Moder derimod var den blomstrende Sundhed selv, ikke høj af Vækst jo, men fin og yndefuld. Jeg husker en anden Gang, det var om Sommeren, vi Unge havde faaet arrangeret en saakaldt Sammenskuds-Skovtur og kørte i tre store Holstenskvogne ud til en Skov et Par Mil fra Byen. Skovens Ejer var en Baron, som levede paa Krigsfod med Befolkningen; derfor havde han slaaet store Plakater op ved alle Indgangene med strenge Regler for Opholdet i Skoven, skønt den strakte sig over et Areal paa flere Hundrede Tønder Land og han selv boede langt derfra. Man maatte ikke forlade de afstukne Veje, ikke raabe eller lege for ikke at skræmme Vildtet, og navnlig var det strengelig forbudt at indtage Maaltider derinde. Disseher Forskrifter havde jo vakt megen Uvilje omkring paa Egnen, og i vor glade Stemning saa beslutter vi os til at trodse dem. Vi lejrer os paa en Grønning midt i Skoven, faar Madkurvene og en Kaffemaskine frem og har det naturligvis dejligt. Saa paa engang faar vi som et Slag paa Munden allesammen. Lige imod os kommer to Mænd, det var selve Baronen, ledsaget af en Skovbetjent. Baronen havde Ord for at være en stor Grobrian, og bare hans Udseende var da ogsaa frygtindjagende nok. Han var en stor, svær Mand, rødblaa i Ansigtet som en Kalkun. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre, og var naturligvis gruelig forskrækkede allesam-